



Иван Вазов

Гълъби

Гълъби невинни, бели,
мили птички кръглооки,
стига вий сте се въртели
се над тез поля широки.

Ах, трепнете крила леки,
на възбог се издигнете,
във пространствата далеки
до небето приближете.

До орелът се не вдига,
дето бурята не ходи,
де сал мисълта пристига
и поетът нявга броди –

Там далеч от вековете,
от човечите, от мене
мойта тайна отнесете
в вечна пустота, забвение –

В някой ъгъл скрит небесен
вий я, птички, заровете,
в някой облак там отнесен
моя демон оставете.

Нека там се вечно лута
сред ефира, сред зарите,
непозната и нечута
и в съседство със звездите.

Нека тъне, нека плава,
дор се в хаоса прахоса:
на света се не вверява,
в гроба ща я нося.

Пловдив, 1881

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5150>]